

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 85. Ἐξέμνηος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆτοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 49

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἂν μᾶς μαρτυρήσης; ρώτησε. Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸ Μάριο νὰ χλωμίῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Ἄφισε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια καὶ δὲν ἐπέμεινε πιά.

Ὁ ἀξιωματικὸς διάβασε στὸ πρόσωπό του τέτοια βρῆθια ντροπῆς, τέτοια ὀργὴ γιὰ τὴ λιποταξία ἐκεῖνη, ὥστε πείσθηκε μέσα του γιὰ τὶς καλὲς προθέσεις τοῦ παλιοῦ στρατιώτη.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε, σὲ πιστεύω, Μάριε. Θὰ κατεδῆς πρώτος.

Ὁ Μασσαλιώτης δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα δάκρυ.

— Θὰ τὸ ἴδεις σὲ λίγο, ὅτι μπορεῖτε νὰ μῦχετε ἐμπιστοσύνη.

Δυὸ στρατιῶτες ἔδεσαν μὲ χοντρά σχοινιά τὸ μάγειρο καὶ τοῦδωσαν νὰ κρατεῖ στὸ χέρι του τὴν ἄκρη ἐνὸς σπάγγου.

— Ὅταν φτάσεις κάτω καὶ δὲ συναντήσεις κίνδυνον, τράβηξε τρεῖς φορές αὐτὸ τὸ σπάγγον γιὰ σύνθημα.

— Κατάλαβα, ὑπολοχαγέ μου.

Μιὰ στιγμή πρὶν κατεβεῖ, ὁ μάγειρος πρόσθεσε:

— Νὰ σὰς πῶ, πατριῶτες, ἂν τύχει κι' εἶναι γραφτό μου νὰ μὴν ξανακεῖ, νὰ πῆτε κεῖ κάτω ποὺ θὰ γυρίσετε, ὅτι ὁ Μάριος Ζουμῆς ἔκαμε τὸ χρέος του κι' ἔτσι ξεπλήρωσε τὰ σφάλματά του.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Ἐννοια σου, θὰ τὸ πῶ, παιδί μου!

Τὸ κατέβασμα ἄρχισε. Τὸ βάθος ἦταν ἀρκετὸ καὶ τὴ στιγμή ἀκριβῶς, ποὺ ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται ὅτι δὲ θά-

φτανε τὸ σχοινί, ὁ μάγειρος ἔφτασε κάτω. Ὁ ὑπολοχαγὸς κρατοῦσε στὸ χέρι του τὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ σύνθημα. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ ἀξιωματικὸς ἔνοιωσε τρία τραδήγματα, ποὺ τοῦδειχναν ὅτι μποροῦσε νὰ κατεβῇ. Εἶχε ἀγωνία νὰ μάθῃ κι' ἤθελε νὰ δώσει καὶ τὸ παράδειγμα. Ζήτησε ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸ νὰ τοῦ δώσει τὸ πιστόλι του, τῶραλὲ στὴ ζώνη του μαζὺ μὲ τὸ δικό του καὶ δέθηκε ὅπως εἶχε δεθεῖ κι' ὁ Μάριος. Ὁ λοχίας του κρατοῦσε τὸ σπάγγον τοῦ συνθήματος. Ὑστερ' ἀπὸ τρία λεπτά, ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε κατεβεῖ κι' εἰδοποιοῦσε μὲ τὸ γνωστὸ σύν-

« Τὸ κατέβασμα ἄρχισε. » (Σελ. 389, στ. α'.)

θημα, ὅτι τὸ κατέβασμα μποροῦσε νὰ συνεχισθεῖ. Δέκα στρατιῶτες κατέβηκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον κι' ὕστερα ὁ κ. Καρινὺ κι' ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀποφάσισε νὰ ἄρξῃ αἰμέσως ἡ ἐρευνα στὸ ὑπόγειον.

Βρισκόνταν πάλι μέσα σ' ἕναν μεγάλο πλακοστρωμένο διάδρομον, ἡλεκτροφώτιστο, ὅπου ἔβγαζαν διάφορες πόρτες. Πίσω σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὰς θὰ βρισκόταν, χωρὶς ἄλλο, ὁ ἀρχηγός. Μάλιστα ὁ κ. Καρινὺ βεβαίωνε ὅτι, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς του, μέσα στὴ δευτέρη πόρτα ἔπρεπε νὰ

βρίσκεται τὸ τελευταῖον καταφύγιον τῆς μὲς Μαργκαρέτ. Ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσουν γρήγορα κι' αἰφνιδιαστικά.

Δὲ γελάστηκαν. Βρέθηκαν ξαφνικά μπροστὰ στὴ μὲς Μαργκαρέτ καὶ στὸ γραμματέα τῆς, ποὺ βρισκόνταν ἀκόμη στὴν ἴδια στάση, ὅπου τοὺς εἶχαν ἰδεῖ μὲ τὸ μηχανήμα. Ἡ μὲς ἀντιμετώπισε ἀτάραχη τὸν αἰφνιδιασμό, χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση.

— Ἀπάνω τὰ χέρια, κυρία! διέταξε ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλοιῶς πυροβολῶ!

Ἡ νέα χαμογέλασε περιφρονητικὰ καὶ χωρὶς νὰ ὑπακούσῃ στὴν τρομερὴ διαταγή, ἀπάντησε ἀπλά:

— Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους, ποὺ ὑποχωροῦν σὲ μιὰν ἀπειλή.

Κι' εὐθὺς, πρὶν προθάσῃ κανένας νὰ τὴν κρατήσῃ, ἀκούμπησε τὸ χέρι τῆς πάνω σὲ δυὸ ἡλεκτρικὰ κουμπιὰ τοῦ γραφείου τῆς.

Ἀμέσως ἀκούστηκαν δυὸ τρομαχτικοὶ κρότοι κι' ὁλόκληρο τὸ βουνὸ τραντάχθηκε σὰν νάταν ἔτοιμον νὰ σωριαστεῖ σὲ συντρίμια.

Γενικὴ κατάπληξη ἀκολούθησε τὴν πρωτόκουστη αὐτῇ

τόλμη τῆς γυναίκας. Ὅλοι κοιτάχτηκαν χλωμοὶ ἀπὸ συγκίνηση. Ὁ ἴδιος ὁ ἀξιωματικὸς δίστασε μιὰ στιγμή, μὴ τολμώντας νὰ δώσει τὴ μόνη ἀπάντησιν, ποὺ ἄξιζε σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, δηλαδὴ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ἡ μὲς Μαργκαρέτ δέχοψε τὴ σιωπὴ.

— Καθὼς βλέπετε, εἶπε, δὲ μὲ σκοτώσατε, καὶ πρόφτασα νὰ νανιάξω τὸ βασίλειό μου. Τὸ Βοημαγκὸ δὲν ὑπάρχει πιά!

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε συνέλθει κι' ἀπάντησε, μὲ αὐστηρὴ φωνή:

— Ἐκάματε ἕνα ἀκόμη ἐγκλημα,

κυρία, και θα δώσετε λόγο και γι' αυτό, όπως και γι' α' άλλα.

Ύστερα γύρισε σε δύο στρατιώτες και διέταξε :

— Δέστε την γερά !

Η μίς Μαργκαρέτ στάθηκε να της φορέσουν τις χειροπέδες. Ύστερα έρριξε μια περήφανη ματιά πάνω στους Γάλλους και τότε διέκρινε και τον κ. Καρινύ και το Φραγκίσκο.

— Μπά ! Έκαμε, ο μικρός μας Φραγκίσκος !

Και πρόσθεσε, με πικρό τόνο :

— Όστε σ' α' με πρόδωσες, κακόμοιρο παιδί !

— Ναί, απάντησε ο Φραγκίσκος, εγώ κατόρθωσα να πάω στο Χανόι να φέρω τους στρατιώτες... Έγώ κατόρθωσα να ελευθερώσω τον προστάτη μου, που τον βασανίζατε τόσο απάνθρωπα !

Τότε ο κ. Καρινύ προχώρησε, χλωμός και συντριμμένος και με το πιδ ίκετευτικό υφός του κόσμου, είπε στη μίς Μαργκαρέτ :

— Άχ, ναί, κυρία, με βασανίσατε πολύ ! Με κάματε πιά ένα έρείπιο ! Δώστε μου τώρα πίσω την κόρη μου, τη μικρή μου Λούση...

Η μίς Μαργκαρέτ έτοιμαζόταν να παντήσει σ' αυτή την παράκληση, όταν ο άξιωματικός πήρε προσταχτικό υφός και της φώναξε :

— Έμπρός ! Φανερώστε άμέσως που βρίσκεται το κοριτσάκι, γιατί αλλιώς αλλοίμονο σε σ' α' !

Τότε η νέα κοίταξε ειρωνικά τον τολμηρό αυτόν άνθρωπο, που είχε το θάρρος να της μιλεί μ' αυτό το υφός, κι' απάντησε ψυχρά :

— Θα έκανα το χατίρι του πατέρα. Μά και πάλι σ' α' λέω, κύριε άξιωματικέ, ότι εγώ δεν τρομάζω με φοβέρες. Δέ λέγω τίποτα ! Κάνετε με ό,τι θέλετε !

Ο ύπολοχαγός κιτρίνισε μπροστά στη νέα αυτή βρισιά. Ένα ένστικτο τον έσπρωξε να σηκώσει το ρεβόλβερ του, αλλά κρατήθηκε.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

Τα χέρια της Μητέρας μου θυμάται η τρυφερή ψυχή μου, σαν της λείψαν των άλλων ή στοργή και δεν κοιμάται απ' την ορφάνεια της κι' από τη θλίψη.

Χέρια, λέω, μητρικά που μελόλογατε και τη θωπία στέλνετε απ' τα ύψη των ουρανών, χωρίς να με ξεχνάτε, την κεφαλή μου κάνοντας να σκύψω.

Σαν τότε που παιδί Σας έζητοσα συχώρεση φιλώντας Σας, πριν πάρω την Άγια Κοινωνία που ποθούσα !

Μην πάψετε να μάγγιζετε σ' α' μόνη με τη Ζωή παλεύω και το Χάρο και με πληγώνουν οι καίμοι κι' οι πόνοι.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΣΤΕΛΙΟΣ Ο ΨΑΡΑΣ

Κάτω στην ακροπελαγιά ήταν χτισμένο το σπιτάκι του μπάρμπα Στέλιου του ψαρά. Είναι πολύ τολμηρό να το λέμε «σπιτάκι», γιατί ήταν ένα πράγμα μεταξύ σπιτιού και καλύδας. Ο μπάρμπα Στέλιος με τη γυναίκα του—ήσαν νέοι τότε—με μερικά ξύλα χοντρά, με κάμποσα καλάμια και με λάσπη έφτιασαν το σπιτάκι τους σαν τα χελιδόνια. Και μόνο ένας μαργαγκός έφτεισθη κάνα δυο μέρες στο τέλος να ταιριάσει τη σκεπή.

Εκεί λοιπόν έζησαν χρόνια πολλά κι' απόχτησαν παιδιά, που τους τάφαγε ο Χάρος. Ένα μόνο γλύτωσε από τα νύχια του Χάρου, αλλά και κείνο τόφαγε ή ξενητιά. Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε που έφυγε για την Άμερική και ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Ζή, πέθανε, κανείς δεν ξέρει.

Μοναχικό κι' έρημο, στέκεται κάτω στην ακροπελαγιά το σπιτάκι του μπάρμπα Στέλιου του ψαρά. Έμπρός του έχει το άπέραντο πέλαγος, πίσω του τον άμμουδερό κάμπο με σκοίνα και άρμυρες. Ούτε σπíti κοντά ούτε καλύδα ούτε σαλάγιασμα προδάτων στον άγρονο κάμπο ούτε φωνή ζευγολάτη ούτε γαύγισμα σκύλου ούτε λάλημα πετεινού. Σιγή τάφου.

Μόνο, όταν ο μανιασμένος βοριάς φυσάει από το πέλαγος, βουίζουν οι άρμυρες, βουίζουν τα σκοίνα, σπάζουν άγρια τα κύματα με θόρυβο τρομαχτικό και σείεται συθέμελα το σπιτάκι του μπάρμπα Στέλιου. Τα κύματα φτάνουν ως το κατώφλι του, το γλύφουν, λές και θέλουν να το παρασύρουν σ' άμέτρητα βάθη του πελάγου.

Όση όμως φουρτούνια κι' αν έκανε στο πέλαγο, όσο κι' αν βροντούσαν με πάταγο τα κύματα στην αυλή του μπάρμπα Στέλιου, όσο κι' αν έδούζε ο βοριάς στις άρμυρες και στα σκοίνα, μέσα στο σπιτάκι του μπάρμπα Στέλιου του ψαρά έδασίλευε αίωνια γαλήνη. Μύγα να πέταγε, θ' άκουγότανε. Ο μπάρμπα Στέλιος και ή γυναίκα του ποτέ σχεδόν δεν μιλούσαν. Όχι γιατί ήσαν μαλωμένοι, ίσια ίσια που ήσαν πολύ αγαπημένοι. Ποτέ τους δεν έγκριναν. Άλλά την αγάπη τους την έδειχναν όχι με λόγια αλλά με έργα, που είναι καλλύτερα από τα κομπλιμέντα της έθιμοτυπίας.

Όταν μαγεύρεταν κρέας, — πράγμα πολύ σπάνιο, — ή γριά Στέλινα έβανε τα καλλίτερα κομμάτια στο πιάτο του μπάρμπα Στέλιου. Εκείνος τάδαζε στο πιάτο της γυναίκας του, χωρίς να της είπη λέξη και κείνη τα δεχότανε, χωρίς να είπη τίποτα. Κάθε πρωί ξεσυνερίζονταν ποιάς θα σηκωθεί πιδ γρήγορα, να ψήση καφέ και για τους δυο.

Ο μπάρμπα Στέλιος όση φτώχεια κι' αν είχε, δεν άφινε ποτέ τη γριά του χωρίς καφoζάχαρη, χωρίς παπούτσια, χωρίς τσιμπέρι. Κι' έτσι ζούσαν τα δυο γεροντάκια αγαπημένα κι' άμιλλητα. Μιά κοινή σκέψη είχαν κι' όταν ήσαν μαζί κι' όταν ήσαν χωρισμένοι : τη σκέψη του παιδιού που τους το πήρε ή ξενητιά. Ποτέ όμως δεν έκαναν κουδέντα γι' αυτό, γιατί δεν ήθελε ο ένας να ξη την πληγή του άλλου.

Δίπλα στο σπιτάκι του μπάρμπα Στέλιου του ψαρά, ήταν άκουμπισμένη ή καλύδα της βαρκούλας του κι' έμοιαζε σαν παιδάκι άκουμπισμένο στην άγκαλιά της μάνας του. Όταν γαλήνη και ήσυχία ήταν άπλωμένη σ' όλη την πλάση, ο μπάρμπα Στέλιος από βραδύς έρριχνε τα παραγάδια του και νύχτα-νύχτα τα σήκωνε γεμάτα λαχταριστά λεθρίνια και παχειές τσιπούρες. Τάδανε στο πανέρι του και τάφερνε στη χώρα, όπου τον περίμεναν οι καλοφαγάδες και τοι τα καλοπλήρωναν.

Από τη χώρα γύριζε ο μπάρμπα Στέλιος φέρνοντας στο ρηχό πανέρι ένα πακέτο καπνό, ένα ψωμί, τη μισοκαδιάρικη μπουτίλια γεμάτη λάδι, άλλη μια γεμάτη κρασί και άλλα μικροψώνια του σπιτιού.

Όταν πλέον έφτανε στο σπíti, κοιμώτανε ήσυχος ύπνο έως το μεσημέρι. Τον ίδιο καιρό ή βαρκούλα του, άραγμένη όχι πολύ άνοιχτά λικνιζότανε από τα κυματάκια του ήμερου πόντου.

Το άπόγευμα, ο μπάρμπα Στέλιος έμπαινε ξυπόλητος στη βαρκούλα του, την έπλενε παστρικά μέσα κι' έξω και τη σιγύριζε, όπως μάνια χτενίζει τη μονάκριδη κόρη της. Έπειτα έτοιμάζε τα δολώματα κι' έρριχνε τα παραγάδια.

Αυτή ή ζωή ή ήσυχη και μονότονη εξακολουθούσε χρόνια και χρόνια τώρα. Τί ευτυχισμένη ζωή ! Τί όμορφα να ήταν και το παιδί τους εκεί να την χαίρεται ! Άλλά τίποτε δεν είναι τέλειο στον κόσμο αυτό, και μάλιστα στους φτωχούς ανθρώπους. Και την ήσυχία του τάφου τους θα την διαταράξη μετά τρία τέσσερα χρόνια κάποιος φρεσκοπεθαμένος άνθρωπος !

Όταν όμως ο μπάρμπα Στέλιος ο ψαράς έδλεπε μακριά στο πέλαγο ναρχεται ο μανιασμένος βοριάς καθάλα στα μαύρα κύματα, έσερνε με τη βοήθεια της γριάς του την άλαφρη βαρκούλα και την έκλεινε στην καλύδα της. Εκείνες οι μέρες του βοριά ήσαν μέρες σαρακοστής για το γεροντικό άντρώγιο. Το πανέρι δεν πήγαινε πιά στη χώρα φορτωμένο ψάρια ούτ' έρχότανε φορτωμένο ψώνια.

Τότε φάρενε στον άγρονο κάμπο ή γριά Στέλινα άγρια ραδίλια.

Έναν καιρό ο βοριάς ήταν έπίμονος. Βδομάδες ολόκληρες φυσούσε. Η βαρκούλα δεν τον κούνησε από την καλύδα της και τ' άγκιστρια σκούριασαν καρφωμένα στους φελλούς. Η σαρακοστή γινόταν πιδ άυστηρή. Τα γεροντάκια ένήστευαν και το λάδι. Στο τέλος έλειψε κι' ο καπνός του μπάρμπα Στέλιου του ψαρά. Όλα αυτά όμως υποφέρονταν. Όταν όμως έλειψε κι' ή καφoζάχαρη της γριάς Στέλινας, τότε ο μπάρμπα Στέλιος ο ψαράς αισθάνθηκε μία άπογοήτευση, μία άπειπισία, που του φαινόταν ή θάλασσα μαύρη κι' ο ουρανός σκοτεινός. Η γριά του, δεν ήταν άνάγκη να της το πη, το καταλάβαινε από το πρόσωπό του. Τόσα χρόνια τώρα συνήθιζε να διαδάζη στο πρόσωπό του όλες τις σκέψεις του. Τον λυπήθηκε λοιπόν. Άνοιξε την κασέλα της, εξέδίπλωσε ένα κουρέλι κι' έδωσε στο χέρι του μπάρμπα Στέλιου ένα πεντόφραγκο.

«Πάρ το, του είπε. Τα μάξευα πεντάρα-πεντάρα... Άγόρασε καπνό...»

Εγαλήνεψε άμέσως το πρόσωπο του μπάρμπα Στέλιου και σ' αυτό επάνω διάδαζε ή γριά του τη σκέψη του : «Μά δεν θαγοράσω καπνό... Θαγοράσω πρώτα-πρώτα καφoζάχαρη δική σου, έπειτα λάδι και, αν μείνουν λεπτά, θαγοράσω και καπνό».

Ήταν φτήνεια τότε. Με μία δραχμή άγόραζε κανείς ένα κατό δράμια καφέ και με 50 λεπτά μισή οκά ζάχαρη.

Εκίνησε λοιπόν για τη χώρα ο μπάρμπα Στέλιος και πάντα κοιτάζε το μανιασμένο πέλαγο. Δεν θα πάψη πιά αυτός ο έρμος ο βοριάς, να δολώση τάγκιστρια, να πουλήση λεθρίνα, να γεμίση ψώνια το σπíti ;

Πέρασε το μεσημέρι, ήρθε το δείλι κι' ακόμα ο μπάρμπα Στέλιος ο ψαράς δε φάνηκε απ' τη χώρα. Τί να τρεχε ; Αυτός ποτέ δεν άργοσε κι' όταν άκόμα πήγαινε με το πανέρι φορτωμένο ψάρια. Μην έπαθε τίποτε ; Άρχισε ή γριά του νάνησυχη και να κοιτάζει κατά το δρόμο της χώρας.

Το κοντόδραδο λοιπόν άνοιξε την πόρτα ο μπάρμπα Στέλιος κι' επέταξε πάνω στο ξύλινο κρεβάτι ένα σωρό ώραια ψώνια. Η γριά άκίνητη και κατάπληκτη κοιτάζε με γουρλωμένα μάτια τότε τον άντρα της τότε τα ψώνια.

Ο μπάρμπα Στέλιος διάδαζε στο πρόσωπό της την έρώτηση : «Τείν' αυτό ; Που τα ήγες ; Και της απάντησε :

«Ο γιός μας... έστειλε γράμμα... με λεπτά... μου τόδωσε ο ταχυδρόμος... να το γράμμα !...» Κι' έβγαλαν σφιχτές σφιχτές οι λέξεις από το στόμα του και δύσκολα, λές και ξεσυνήθισε τόσα χρόνια τώρα να κουβεντιάζη με τη γυναίκα του.

—Ο γιός μας !... Γράμμα !... Λεφτά !... φώναξε βραχνά ή γριά Στέλινα κι' έμεινε με άνοιχτο το στόμα και γουρλωμένα μάτια, άκίνητη σαν άγαλμα από την έκσταση.

—Έδιάδασε το γράμμα ο μπακάλης ο Θανασός... Έστειλε πεντακόσιες δραχμές... Δεν έγραφε τόσα χρόνια, γιατί δεν είχε λεφτά να μάς στέλνη... Τώρα κάνει καλές δουλειές... Θα μάς στέλνη ταχτικά... Είναι καλά...»

Και άνέπνευσε βαθιά ο μπάρμπα Στέλιος ο ψαράς, σαν νάδωκε κανένα μεγάλο άνήφορο. Τόσο πολύ είχε ξεσυνήθισε το μίλημα.

—Σου πήρα, δώ, ξακολούθησε, παπούτσια, γιατί δεν είχες... καφoζάχαρη, κρέας και καπνό δικό μου... — Δός μου το γράμμα.

Το πήρε, τόσφιξε στην καρδιά της, το φίλησε, άνέδθηκε σ' ένα σκαμνί και τόδωσε στα εικονίσματα. Κατέδθηκε με προσοχή και άφου έκαμε μερικές μετάνοιες και σταυρούς, γύρισε και έιπε στον άντρα της :

— Δόξα σοι, ο Θεός... Έλησμώνησες όμως το σπουδαιότερο πράγμα. Έλησμώνησες να πάρης λιδάνι, να λιδανίσουμε την Παναγία, που μάς φανέρωσε το γιό μας έπειτα από τόσα χρόνια που την παρακαλούσα.

— Αύριο θα ξαναπάω στη χώρα και πές μου ό,τι θέλεις να σου πάρω... Είμαστε τώρα πλούσιοι.

Κι' ένα χαμόγελο έφώτισε το πρόσωπο του μπάρμπα Στέλιου του ψαρά, που είχε χρόνια να το ιδή ή γριά του.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΡΑΧΤΗΣ ΜΕ ΤΗ ΓΩΝΙΑ

Μιά φορά, παιδιά μου, στο φράχτη άκριδώς που χώριζε δυο χτήματα, φύτρωνε μία έληγά. Μεγάλωσε, θέριψε και γρήγορα έγεινε ή καλύτερη έληγά του έλαώνα. Είχε όμως το έλάττωμα νάχει τον κορμό στραβό και καμπούρη, γι' αυτό και χρόνο με το χρόνο ή έληγά έγειρε τόσο πολύ, που στο ένα χτήμα έμεινε ο κορμός, και σ' άλλο έγειρναν τα κλαδιά με όλο το βάρος του καρπού.

Ο νοικοκύρης του χτήματος δεν άγγιζε ποτέ ένα καρπό από το δέντρο. Το φαινόταν μεγάλη άμαρτία, έλεγε στη γυναίκα του, νάγγιξει ξένο δέντρο χωρίς άδεια. Αυτό ήταν καθαρή κλεψιά. Κι' ή γυναίκα του δεν το δινε άδικο.

Ο νοικοκύρης πάλι του διπλανού έλαώνα, που ήταν καλός κι' εκείνος, θεωρούσε μεγάλη άσέβεια να μπει σε ξένο χώμα να χτυπήσει το δέντρο.

Έτσι με την καλοσύνη και των δυο, ή έληγά έμεινε χρόνια και χρόνια άνέγγιχτη, άνθιζε, καρποφορούσε κι' έρρι-

χνε σάπια τον καρπό, χωρίς νάναι χρήσιμη σε κανένα.

Μιά μέρα όμως ο νοικοκύρης του έλαώνα φώναξε τον φτωχό γείτονά του και τόυπε άδερφικά.

— Έγώ, φίλε μου, έχω πολλές έληγές, το ξέρεις, και δεν περιμένω να ζήσω απ' αυτές, σ' α' όμως πούχεις πολλά παιδιά και καμιά έληγά, πάρε την, σοι τη χαρίζω.

Ο φτωχός γείτονας σκέφτηκε και τοι απάντησε :

— Άδύνατο να κόψω καρπό από δέντρο που βρίσκεται σε άλλο χτήμα, Σεύχαριστώ, μά δε μπορώ να το κάνω. Η ψυχή μου με βαστά...

— Μά κι' εγώ δε μπορώ να μπω μέσα στο χώμα σου να πάρω τον καρπό. Έχω στο μυαλό μου όμως μία λύση, και πιστεύω να ήσυχάσω τη συνείδησή μου μ' αυτή. Χάλασε το φράχτη και πάρε στο χώμα σου και τον κορμό. Το μόνο κακό είναι που ο τοίχος θα σχηματίσει μία μωτερή γωνιά. Δεν πειράζει όμως, αυτό θα μάς θυμίζει μία καλή εποχή. Φρόντισε να βρής το χτίστη κι' εγώ πληρώνω την εργασία.

Ο γείτονας τοιδωσε το χέρι συγγινημένος και τοι έιπε :

— Σ' ευχαριστώ που μου δίνεις τη μεγαλύτερη έληγά : θα με βοηθήση. Γεμίζει πάντα καρπό, στο σπíti μου θα χαρούμε πολύ, νάχεις καλό !

Ένα άπόγεμα του φθινόπωρου, ή κυρά-Σοφή μάς πήρε μαζί της στην έσοχή. Ήμαστε τρία παιδάκια κι' έκείνη, και περπατούσαμε στο δημόσιο δρόμο κάτω από τα δέντρα. Σαν κουρασθήκαμε—κι' αυτό μάς το ρωτούσε συχνά ή κυρούλα μ' αυτή τη λέξη «καθόμαστε ;» — καθήσαμε σε μία πεζούλα.

Από κάτω άπλωνόνταν δυο χτήματα με πολλά δέντρα, που χωρίζονταν από έναν τοίχο πολύ ιδιότροπο στο σχέδιο.

Μάς κέντησε ή περιέργεια και τη ρωτήσαμε, γιατί ο φράχτης να κάνει μία γωνιά προς τη μεγάλη καμπουριασμένη έληγά.

Κι' ή κυρά Σοφή με την άπαλή της φωνή μάς διηγήθηκε πρόθυμα την παρπάνω μικρή ιστορία.

Ρ. Ν. Μ.

ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ "ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΣ",

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΟ τὸν καιρὸ, μὲ τὸ ἀνοιγ-
μα τῶν σχολείων, πολλὰ
καλὰ παιδιὰ δοκίμασαν κά-
ποιες ἀπογοητεύσεις. Οἱ και-
νούριοι δάσκαλοι, οἱ καινούριες δασκά-
λες, — σχολάρχες, γυμνασιάρχες, κα-
θηγητές, καθηγήτριες καὶ καθηξές, —
δὲν τοὺς φάνηκαν τόσο καλοὶ, τόσο ἀ-
ξιαγάπητοι, ὡς τοὺς ἄλλους, τοὺς πα-
λιούς, τοὺς ἀγαπημένους, ποὺ ἀπριχω-
ρίσθηκαν πέρυσι μὲ τὴν τὴν λύπη.
Καὶ τὰ καλὰ παιδιὰ ἐξομολογήθηκαν
ὅπως πάντα τὶς ἀπογοητεύσεις αὐτὲς
στή μητέρα Διάπλασι, ποὺ προσπάθη-
σε ὅπως πάντα νὰ τὰ παρηγορήσῃ, νὰ
τὰ ἐγκαρδιώσῃ, λέγοντας πὼς ἔτσι γί-
νεται συνήθως στὴν ἀρχὴ καὶ πὼς ὕ-
στερα, ἀργότερα ἢ γρηγορότερα, ἀγα-
πὰ καὶ καλὴ τὴν τὴν καινούριους τοῦ
δασκάλους ὡς τοὺς παλιούς, κάποτε
μάλιστα καὶ περισσότερο...

Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἔτσι γίνεται.
Καὶ διαδίδοντας προχθὲς τὸ γράμμα
μῆς φίλης μας ποὺ ἐξυμνοῦσε μὲ τόσο
ἐνθουσιασμό τὴν περυσινὴ τῆς δασκά-
λα, τὴν πολυαγαπημένη τῆς, καὶ παρα-
πονιόταν πὼς ἡ φετεινὴ ποὺ τῆς ἔτυ-
χε, δὲν τὴν ἐφθανε οὔτε στὸ νυχάκι
τῆς, θυμῆθηκα ἕνα περιστατικὸ τῆς
μαθητικῆς μου ζωῆς. Ἔτσι τότε εἶχ'
ἀγαπήσει κι' ἐγὼ ἕνα καθηγητὴ μου
στὴ Ζάκυνθο, ἔτσι εἶχα λυπηθεῖ κα-
τάκαρδα ὅταν ἀκουσα πὼς τὸν μετέ-
θεσαν στὴν Κέρκυρα, κι' ἔτσι ἀνοστος,
κρύος, σαχλός, ἀνυπόφορος, μοῦ φάνη-
κε στὴν ἀρχὴ ὁ ἀντικαταστάτης του.
Τέτοια ἀπογοήτευση κι' ἄλλες φορές
τὴν εἶχα δοκιμάσει, ἀλλὰ ἐκείνη τῇ
χρονίᾳ ἦταν τόσο δυνατὴ, ποὺ λίγο
ἐλείψε νὰ σιχαθῶ... τὰ Μαθηματικά.

Γιατὶ ὁ καθηγητὴς ποὺ σὰς λέω, ὁ
ἀγαπημένος μου, ἦταν Μαθηματικός.
Μὰς ἔκανε καὶ Φυσικά. Κι' ἐγὼ τὸν
εἶχα στὴ Δευτέρα καὶ στὴν Τρίτη τοῦ
Γυμνασίου. Παραδόθηκε λοιπὸν ἀπ'
αὐτὸν Γεωμετρία, Ἀλγεβρα, Ζωολο-
γία καὶ Πειραματικὴ Φυσικὴ. Τὰ τερ-
πνότερα δηλαδὴ μαθήματα, γιατί καὶ
τὰ Μαθηματικά ἐκείνος ἤξερε νὰ τὰ
κάνῃ τερπνά. Ἄ, τί «μεταδοτικὸ» ποὺ
τὸ εἶχε! τί σύντομος ποὺ ἦταν, τί ἐκ-
φραστικός, τί λογικός, τί σαφής! Πο-
τὲ δὲν θυμοῦμαι στὸ μάθημα νὰ μὰς
εἶπε μὴ λέξῃ παραπάνω, ἀπ' ὅσες
χρειαζόνταν γιὰ νὰ τὰ καταλάβουμε.
Ποτὲ δὲν θυμοῦμαι νὰ μπερδεύτηκε,
νὰ καμὲ μὴ παραδρομὴ, ἕνα λάθος ὡς
ἀνθρώπος. Ἐνὸμίζες πὼς ἐκεῖνα ποὺ
μὰς ἔλεγε, τὰ εἶχε μάθει ἀπὲξω κι'
εἶχε κάνει πολλές δοκιμὲς γιὰ νὰ μὰς
τὰ πῇ. Ἀλλὰ συγχρόνως ἔδωκε, κα-

ταλάβαινε, πὼς τὰλεγε πρόχειρα, πὼς
αὐτοσχεδίαζε ὡς ἐμπνευσμένος. Ἦ-
ταν καθαντὸ εὐγλωττος καὶ κατέχει
στὴν ἐντέλεια κείνου ποὺ ἤθελε νὰ μὰς
μεταδώσῃ, χωρὶς ἀπορία, χωρὶς ἀμφι-
βολία, χωρὶς δισταγμό.

Τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν βεβαιότητα
τῶν Μαθηματικῶν, τοῦ «ἕνα κι' ἕνα
κάνει δύο», τὴν ἀπλωνα σ' ὅλα τὰλλα
μαθήματα, σ' ὅλην τὴν τὴν ἄλλη διδα-
σκαλίᾳ καὶ γιὰ κάθε τι ποὺ ἀκούγα-
με ἀπ' τὸ στόμα του, μπορούσαμε νὰ
λέμε τὸ «αὐτὸς ἔφα». Κι' ἦταν ἕνας
ἀληθινὸς σοφός. Ἀπ' ὅλα ἤξερε. Αὐ-
τὸ μόνον νὰ σὰς πῶ: στὴν Γ' τοῦ Γυ-
μνασίου μιὰ φορά ποὺ ἀρρώστησε ὁ
Ἑλληνιστὴς μας, αὐτός, ὁ Μαθηματι-
κός, τὸν ἀναπλήρωσε μὴ δολάκερη ἐ-
δομαδὰ! Μὰς ἐξηγοῦσε τὸν Ὀμηρο
ὅπως τὸν Ἀρχιμήδη. Καὶ στὴ Ζωολο-
γία, τὴν Ἀνθρωπολογία, τὴ Φυσικὴ,
ἔκανε φιλοσοφικὰς παρεκβάσεις ποὺ
καὶ σήμερον ἄκόμα ὕστερ' ἀπὸ τόσα ποὺ
ἔχω διαβάσει, τίς θυμοῦμαι καὶ τίς
βρίσκω σωστές, ὅπως καὶ τότε ποὺ
ἤμουν δεκατεσσάρων χρονῶν παιδί.

Μιὰ φορά, παραδείγματος χάριν,
στὴ Φυσικὴ, ἔταν μὰς μιλοῦσε περὶ
Μεγίστου κι' Ἐλαχίστου, γιὰ νὰ μὰς
δώσῃ μιὰ ἰδέα τοῦ τί μπορεῖ νὰ εἶναι
αὐτὸ τὸ «μέγιστο» κι' αὐτὸ τὸ «ἐλά-
χιστο», μὰς εἶπε: «Ἐπάρχουν στὴ Φύ-
ση μικροοργανισμοί, ποὺ πολλὰ ἐκα-
τομμύρια ἀπ' αὐτοὺς ἀποτελοῦν μόλις
μιὰ κουκκίδα, Καθὲν' ἀπ' αὐτὰ τὰ μι-
κρόδια ἔχει βέβαια τὰ ὄργανά του.
Φαντασθῆτε τώρα πόσο μικρὰ πρέπει
νὰ εἶναι τὰ ὄργανα αὐτὰ! Φαντασθῆ-
τε ὅμως καὶ τὸ ἀντίθετο: Ἐκατομμύ-
ρια καὶ δισεκατομμύρια ἀπ' αὐτοὺς
τοὺς μικροοργανισμοὺς ζοῦν στὸ σῶμα
κάθε ἀνθρώπου, ὅπως ἐκατομμύρια καὶ
δισεκατομμύρια ἀνθρώποι ζοῦν ἀπάνω
στὴ Γῆ. Γιὰ ἕνα μικροοργανισμό, ὁ-
λος ὁ κόσμος εἶναι ἕνα μέρος π: χ:
ἀπὸ τὸ στόμα ἢ ἀπὸ τὸ στομάχι ἐνὸς
ἀνθρώπου. Ὅπως γιὰ ἕνα ἄνθρωπο,
ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ὅ,τι βλέπει στὴ
γῆ καὶ στὸν οὐρανό. Τί μὰς ἐμποδίζει
λοιπὸν νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἡ γῆ μας,
ὁ ἥλιος τοῦ φεγγάρι κι' ὅλο τὸ πλανη-
τικὸ μας σύστημα, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα
μέρος ἀπὸ τὸ στόμα ἢ ἀπὸ τὸ στομάχι
ἐνὸς ὄντος; Φαντασθῆτε τώρα πόσο
μεγάλον θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ ὄν!»

Μιὰ ὑπόθεση βέβαια ἔκανε ὁ Μαθη-
ματικός μας. Ἀλλὰ τί χτυπητὰ, τί
ζωηρά, τί θαυμάσια μὰς παρουσίαζε
τὸ Μέγιστο καὶ τὸ Ἐλάχιστο στὴ
Φύση, τὸ ἴδιο ἀσύλληπτα γιὰ τὸ νοῦ
τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ δύο!

Θυμοῦμαι ἀκόμα μὲ τὴ δεξιότητα μὰς
ἔκανε τὰ δυσκολότερα πειράματα τῆς
Φυσικῆς, καὶ σὲ τί τάξη, μὲ τί νοικο-
κυροσύνη, διατηροῦσε τὸ Ἐργαστή-
ριο μὲ τὰ λεπτὰ κι' εὐθραυστα ἐκείνα

ὄργανα. Στὸν καιρὸ μου, — δὲν ξέρω
σήμερον, — ἦταν πλουσιότατο. Κι' ὁ-
μως δὲν τοῦ ἔφτανε τοῦ Μαθηματικοῦ
μας. Μὰς ἔφερνε ὄργανα κι' ἀπὸ τὸ
σπίτι του, ἀπὸ ἐργαστήρια γιαιτρῶν,
ἀπὸ φαρμακεία μὰς ἔφερνε «παρα-
σκευάσματα» ἀνατομίας, χρωματιστοὺς
πίνακες, εἰδικὰ βιβλία μὲ εἰκόνες, γιὰ
νὰ βλέπομε καὶ νὰ πειθόμαστε. Δὲν ἤ-
θελε νὰ μὰς μὲν ἀμφιβολία γιὰ τί-
ποτα, γιὰ τὸ παραμικρό. Καὶ τὴν πρῶ-
τη φορά ποὺ μὰς ἔκαμε μάθημα, μὰς
εἶπε τὰξέχαστα αὐτὰ λόγια: «Κύριοι,
θέλω νὰ μαθαίνετε τόσο καλὰ κάθε
πράγμα καὶ νὰ εἰσθε τόσο βέβαιοι γι'
αὐτό, ὥστε, ἂν σὰς ἔλεγε κι' ὁ πῶς
σοφὸς ἀνθρώπος: ἐγὼ νομίζω πὼς
δὲν εἶν' ἔτσι, σεῖς νάχετε τὸ θάρρος
νὰ τοῦ ἀπαντήσετε: ὄχι, ἔτσι εἶναι!»

Ἦταν καὶ πολὺ ἐξυπνὸς ἀνθρώπος,
(τὸ σημειῶνω, γιατί ὅλοι οἱ σοφοὶ δὲν
εἶναι,) εὐφυολόγος καὶ εἰρων. Ἦ εἰ-
ρωνεῖα ἦταν τὸ πῶς του. Ἐφτανε ἕ-
να εἰρωνικὸ χαμόγελό του γιὰ νὰ φέ-
ρῃ σὲ συναίσθησιν τὸν καθένα. Ὅταν,
μονάχοι στὴν τάξη, θορυβοῦσαμε πο-
λὺ, ἐκεῖνος ἀνοίγε τὴν πόρτα τοῦ δι-
πλανοῦ Γυμνασιαρχείου καὶ μὰς ἔλεγε:
«Ἐ! σοφολογιώτατοι!... Τίποτ' ἄλ-
λο. Ἀλλὰ καὶ μόνον ὁ τρόπος ποὺ μὰς
πετοῦσε τὴν εἰρωνικὴ αὐτὴ λέξη, μὲ
τὴν κάπως ἔρρινη φωνή του, μὰς ἔκα-
νε νὰ ντρεπόμαστε καὶ νὰ ἡσυχάζουμε
στὴ στιγμή. Φαντασθῆτε τώρα τὴ «νε-
κρικὴ σιγῇ» καὶ τὴν ἀκίνησιν ποὺ βυ-
σίλευε στὸ μάθημά του! Νὰ μιλήσῃ,
νὰ κουνήσῃ, νὰ τακτῇ ποτὲ κανέναν
μπροστὰ στὸ Μαθηματικό; Θεὸς φυ-
λάξοι! Κι' οἱ πῶς ζωηροί, κι' οἱ πῶς
ἄτακτοι, τὸν κοίταζαν στὰ μάτια κι'
ἦταν κρεμασμένοι ἀπ' τὸ στόμα του.
Τὸν φοβόνταν; Ὁχι, καθόλου. Τὸν σε-
δόνταν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Τὸ κάτω-
κάτω ἐνοῦσαν πὼς τὸ συμφέρον τοῦς
ἦταν νὰ τὸν ἀκούει μὲ προσοχή. Κι'
αὐτὸ, στοχάζομαι, ἦταν τὸ μεγα-
λύτερό του κατόρθωμα. Εἰδεμὴ οὐτ'
ἐμάλυνε ποτὲ οὐτ' ἐδρίξε οὔτε τιμω-
ροῦσε. Ὁ «αὐστηρὸς» αὐτὸς ἦταν συγ-
χρόνως κι' ὁ πῶς καλός, ὁ πῶς ἐπει-
κὴς ἀπ' ὅλους τοὺς καθηγητὰς μας.
Ὅταν ἤθελαν νὰ τιμωρήσουν κανένα,
αὐτὸς ἐμεσίτευε νὰ τὸν συχωρέσουν ἢ
νὰ μετριάσουν τὴν τιμωρίαν. Καί, —
πολὺ περιεργό, ἀσυνείηστο πρᾶγμα, —
κι' οἱ πῶς ἀμελεῖς εἶχαν καλοὺς βα-
θμούς στὰ Μαθηματικά καὶ τὰ Φυσικά...

Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου αὐτὸν
καθηγητὴ ἔχω νὰ σὰς πῶ κι' ἄλλα.
Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ σὰς κα-
κοφανῇ καθόλου, ἂν θὰ σὰς μιλήσω
γι' αὐτὸν καὶ στὸ ἐρχόμενο. Ἀλλ' ὥστε
δὲν ἐτελείωσα τὴν ἱστορίαν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ
τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Σιωπὴ!.. Ἀπορῶ πὼς ἔχεις ἀ-
κόμα τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃς!.. Σὰ νὰ
μὴν ξέραμε πὼς εἰσαι ὁ καθαντὸ
ἐνοχὸς καὶ πὼς ποτὲ αὐτὸ τὸ παιδί δὲν
θᾶκανε τέτοιο πρᾶγμα χωρὶς τίς κα-
κὲς συμβουλὰς σου!..

— Ὡ! ἔκαμε ὁ φτωχὸς γυρολόγος.

Καὶ κοίταξε τὸν Τζάκ σὰ νὰ ζητοῦ-
σε τὴ μαρτυρίαν του. Πραγματικῶς, ὁ
Τζάκ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἀλλὰ
ὁ μπάρμπα-Ρουντὶκ δὲν τοῦ δώσε καιρὸ
νὰ πῇ λέξη:

— Ἐχετε δίκιο, κύριε διευθυντά, ἡ
κακὴ αὐτὴ γνωριμιὰ τὸν ἐχαντάκωσε.
Πρωτίτερα, δὲν ἦταν ἄλλο πῶς τίμιο
καὶ καλὸ παιδί. Ἡ γυναῖκα μου, ἡ κό-
ρη μου, ὅλοι στὸ σπῆτι τὸν ἀγαποῦσα-
με. Τοῦ εἶχαμε τὴ μεγαλύτερη ἐμπι-
στοσύνη. Ἀλλὰ νά, ἄμα γινώρισε αὐτὸ
τὸν ἐλεεινὸ, τὸν παλιάνθρωπο...

Ὁ Τζάκ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρα-
τηθῇ.

— Μὰ σὰς ὀρκίζομαι, κύριε Ρουν-
τὶκ, φώναξε, ὁ καϊμένος ὁ Μπελιζαίρ
δὲν ξέρει τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Χθὲς, λί-
γη ὥρα πρὶν μὰς συλλάβουν, μὲ εἶχε
βρεῖ μονάχοι σὲ μιὰ πλατεῖα τῆς Νάν-
της καί... ἐπειδὴ ἤμουν... δὲν ἤμουν
σὲ θέση νὰ τὰ καταφέρω χωρὶς ὁδη-
γόν, θέλησε νὰ μὲ γυρίσῃ αὐτὸς στὸ
Ἰντρέ.

— Ὡστε αὐτὸ τὸ κανε μόνος σου;
ρώτησε μὲ δυσπιστίαν ὁ διευθυντής.

— Μὰ δὲν ἔκαμα τίποτα, κύριε! Δὲν
ἔκλεψα ἐγὼ δὲν εἶμαι κλέφτης!

— Πρόσεξε, παιδί μου, καλά. Ὁ
μόνος τρόπος γιὰ νὰ κερδίσης τὴν ἐ-
πιείκειάν μας, εἶναι νὰ ὁμολογήσῃς
καθαρὰ τὴν πράξιν σου καὶ νὰ ποδώ-
σῃς τὰ κλοπιμαῖα. Ἡ ἐνοχὴ σου εἶ-
ναι τόσο φανερὴ, ποὺ καταντᾷ ἀστεῖο
νὰ τὴν ἀρνήσῃς. Μὴν ξεχνᾷς, δυστυχι-
σμένο παιδί, πὼς τὴ νύχτα ἐκείνη ἤ-
σουν μόνος στὸ σπῆτι μὲ τίς γυναῖκες.
Πρὶν κοιμηθῇς, ἡ Ζεναΐδα σοῦ ἀνοι-
ξε τὴ ντουλάπα τῆς καὶ σοῦ ἔδειξε
τὴν κασσετίναν ποὺ εἶχε τὰ λεπτὰ. Εἰ-
δες τὴ θέσιν ποὺ τὴ φύλαγε. Δὲν εἶν'
ἀλήθεια αὐτό; Τὰ μεσάνυχτα ἀκουσε
κάποιον θόρυβο στὴ σκαλίτσα. Σοῦ μί-
λησε, ἀλλὰ, φυσικὰ, δὲν τῆς ἀποκρί-
θηκες. Ἦσαν ὅμως ἐσύ, ἀφοῦ ἄλλος
στὸ σπῆτι δὲν ἦταν.

— Δὲν ἤμουν ἐγὼ! εἶπε ὁ Τζάκ.
Ἐγὼ δὲν ἔκλεψα τίποτα!

— Ἀλήθεια; Καὶ ποῦ βρήκες τόσα
λεπτὰ ποὺ ξόδευσες χθὲς ὅλην ἡμέραν;

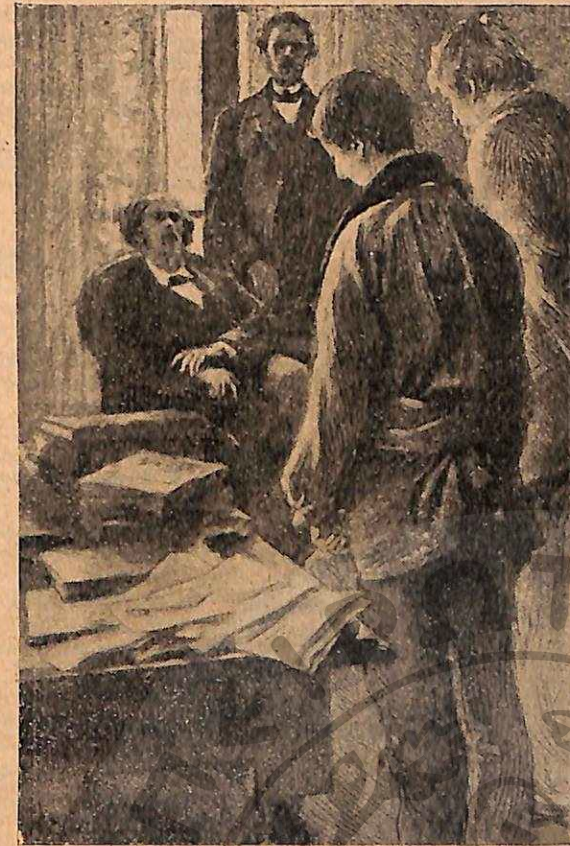
Ὁ Τζάκ ἐτοιμάσθηκε νὰ πῇ: «Μοῦ
τὰ ἔστειλε ἡ μητέρα μου». Ἀλλὰ θυ-
μήθηκε πάλιν τὴν ἀπαγόρευσίν τῆς. Κι'

ἀποκρίθηκε ὅπως ἐκείνη τοῦ εἶχε πα-
ραγγεῖλει:

— Ἦταν ἀπὸ τίς οἰκονομίες μου.

Ἄν ἡ μητέρα του τοῦ παράγγελλε
νὰ πῇ «τὰ ἔκλεψα», θὰ τὸλεγε ἀδί-
στακτα. Τέτοιο παιδί ἦταν ὁ Τζάκ.

— Ἔτσι ἔ; Καὶ πὼς θέλεις νὰ πι-
στέψουμε μεις πὼς ἀπ' τὰ πενήντα λε-
πτὰ ποὺ παίρνεις τὴν ἡμέρα, μπόρεσες
νὰ κάνῃς τὰ διακόσια ἢ τριακόσια
φράγκα ποὺ ξόδεψες χθὲς; Ἀφῆσέ τ'
αὐτά, Τζάκ! Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις
νὰ κάμῃς εἶναι νὰ ζητήσῃς συγγνώ-
μην ἀπὸ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ποὺ
τοὺς ἔκαμες ἕνα τόσο μεγάλο κακὸ καὶ
νὰ τὸ ἐπανορθώσῃς ἀμέσως, ὅσο μπορεῖς.

«Ἀκουσε, Τζάκ, τοῦ εἶπε ὁ διευθυντής...»
(Σελ. 382, στ. γ')

Ὁ μπάρμπα-Ρουντὶκ πλησίασε τότε
τὸν Τζάκ καί, βάζοντας τὸ χέρι στὸν
ὄμο του, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησιν:

— Παιδί μου Τζάκ, πές μας, παιδά-
κι μου, ποῦ εἶναι τὰ λεπτὰ. Συλλογι-
σου πὼς ἦταν ἡ προίκα τῆς Ζεναΐδας
καὶ πὼς ἔκαμα εἰκοσι χρόνια νὰ τὰ
μαζέψω. Ἡ μόνη μου παρηγοριά, ἡ
μόνη μου ἱκανοποίηση γιὰ τὸς κό-
πους καὶ στερήσεις, ἦταν πὼς θὰ ἐξα-
σφάλιζα μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ τὴν εὐτυ-
χίαν τῆς κόρης μου. Δὲν θὰ τὸ σκέφθη-
κες ὅταν τὰ πήρες, εἶμαι βέβαιος, ἄλ-
λοιῶτα δὲν θὰ τὸ κανε αὐτό, γιατί
ἐσύ εἶσαι καλός. Νά, θάταν μιὰ σιγ-
μὴ τρέλας. Θάχασες τὸ νοῦ σου ὅταν
εἶδες μαζεμένα τόσα λεπτὰ, ποὺ σοῦ
ἦταν κι' εὐκολο νὰ τὰ πάρῃς. Ἀλλὰ

τώρα ποῦ τὸ σκέπτεσαι, ὦ, μόνον ἡ
ντροπὴ δὲν σ' ἀφίνει νὰ τὸμολογήσῃς...
Ἔλα, μὴν ντρέπεσαι. Ἐμεῖς πρώτοι σὲ
δικαιολογοῦμε. Σκέψου πὼς εἶμαι γέ-
ρος, πὼς ποτὲ πιά δὲν θὰ μπόρῃς νὰ
μαζέψω ἕξιν χιλιάδες φράγκα καὶ πὼς
ἡ δυστυχισμένη ἡ Ζεναΐδα μου... Πές
μας, ποῦ εἶναι τὰ λεπτὰ, παιδί μου;

Τὶ συγκινητικὰ λόγια καὶ τί κόπο
ἔκαμε ὁ καϊμένος ὁ μπάρμπα-Ρουντὶκ
γιὰ νὰ τὰ πῇ! Κι' ὁ Μπελιζαίρ ἀκόμα
συγκινήθηκε καὶ κάθε τόσο ἐγνεφε τοῦ
Τζάκ: «Δυπήσου τον, δός του τα!»
Ἀλλὰ ὁ πῶς συγκινημένος ἀπ' ὅλους
ἦταν ὁ Τζάκ. Ὡ, μὲ πόση χαρὰ, ἂν
εἶχε αὐτὰ τὰ λεπτὰ, θὰ τὰ δίδε τοῦ
καϊμένου τοῦ γέροντος ποὺ ἡ ἀ-
πελπισία του ἦταν τόσο σπαρα-
κτικὴ! Δὲν τὰ εἶχε ὅμως. Καὶ
περιορίστηκε νὰ ἀποκριθῇ:

— Δὲν σὰς ἔκλεψα ἐγὼ, κύριε
Ρουντὶκ. Ὁρκίζομαι πὼς ἐγὼ δὲν
πῆρα τίποτα.

Ὁ διευθυντὴς σηκώθηκε μὲ θυμό:

— Ἀρκεῖ! Ἀφοῦ δὲν σὲ συγ-
κίνησαν λόγια ὡς αὐτὰ ποὺ ἄ-
κουσες πρὸ ὀλίγου, θὰ πῇ πὼς
ἔχεις σκληρὴ ψυχὴ κι' ὅ,τι ἄλ-
λο νὰ σοῦ ποῦμε δὲν θὰ κατορ-
θώσουμε τίποτα. Ἀς σὲ κλεί-
σουν πάλιν καὶ πάνω. Σοῦ δίνω
καιρὸ ὥς τὸ βράδυ νὰ σκεφθῇς.
Ἄν ὡς τὸ βράδυ δὲν ἀποφασίσῃς
νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ εἶπαμε, θὰ σὲ
παραδώσω στὴν Ἀστυνομία. Αὐ-
τὴ θὰ σὲ κάνῃ νὰ ὁμολογήσῃς.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς κλητῆρες, πρῶ-
την χωροφύλακα, ἀνθρώπος ἐμ-
πειρὸς σ' αὐτά, πλησίασε τότε
τὸν διευθυντὴ καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε διευ-
θυντά, πὼς ἂν θέλετε νὰ ποσπά-
σετε τὴν ὁμολογίαν τοῦ παιδιοῦ,
πρέπει νὰ τὸ χωρίσετε ἀπὸ τὸν
ἄλλον. Ἐγὼ εἶδα μιὰ στιγμὴ πὼς
τὸ παιδί ἦταν ἐτοιμὸ νὰ τὰ πῇ
ὅλα. Μ' αὐτὸς δὲν τάφισε: τοῦ
ἐγνεφε ὅλη τὴν ὥραν.

— Ἐχεις δίκιο. Νὰ τοὺς βάλετε χω-
ριστά.

Ἔτσι τοὺς χωρίσαν. Ὁ Τζάκ ὁδηγῇ-
θηκε μόνος στὸ πυργάκι. Βγαί-
νοντας εἶδε τὴν περίτρομη, τὴν κατα-
σπαισμένη μορφή τοῦ Μπελιζαίρ μὲ τὰ
σίδερα στὰ χέρια κι' ἡ δυστυχία τοῦ
φτωχοῦ γυρολόγου ποὺ ἦταν πῶς ἀθῶος
κι' ἀπ' αὐτὸν, μεγάλωσε τὴ δική του.

Τὶ μακρὰ, τί ἀτέλειωτὴ ἡμέρα!
Δοκίμασε νὰ κοιμηθῇ στὴ φυλακὴ
του, χώνοντας τὸ κεφάλι του μέσα σ'
ἀχυρὰ γιὰ νὰ νάποκοιμήσῃ καὶ τὸν πό-
νο. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα πὼς ὅλος ὁ κόσμος
τὸν θεωροῦσε ἐνοχόν, πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος
εἶχε δώσει λαθὴ τὴν υποψία μὲ τὴ χθε-
σινή του διαγωγή, τὸν τινάζε κάθε τόσο
καὶ τὸν ξυπνοῦσε... (Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α,
ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κο-
ρίτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κινύρας,
ἀ. (ΠΠ). Θεοβάλδη, κ. (ΜΠ).
Τρομερὸς Παλιύτσος, ἀ. (Σύλλο-
γος τῶν Παλιύτσων). Δέλεκος,
ἀ. (!!!)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: **Πριγκίπισσαν τῆς**
Εὐρώπης (ἐκτός τῆς πρώτης, οἱ
ἄλλες εἶναι ὀρθές· ἀλλὰ γὰρ νὰ
λαμβάνονται ὅπως ὀφείλει, πρέπει νά-
ναι γραμμένες σὲ λυσόχαρτο, ὅ-
πως λέει ὁ Ὀδηγός·) **Ἀδραν τοῦ**
Εὐξείνου (μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση
διάβασα τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξί-
δου σου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο στὰς
Πάτρας, ὅπου γνωρίσθηκες μὲ τὴν
Κλαίρη· μὲ τὰ γράφει σή-
μερα κι' αὐτὴ κι' εἶμαι πολὺ εὐ-
τυχὴς ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ συνδε-
θῇτε, καλὴς μου κι' οἱ δύο Δια-
πασσούλες!) **Ἐμερὰλδαν** (ναί,
πολὺν καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς,
ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὴν κάνῃς πάλι
ἄλλο τόσο ...) **Χαροῦμενο Γέλιο**
(ἔ, ἀνακάλυψες καμμιὰ;) **Ἐλιάν**
(τί λές! ἐγὼ λυπήθηκα ποὺ τὴν
κλεισες καὶ μόνη σου· ἀλλὰ γρή-
γορα πάλι θὰ τὸ ξαναοίξῃς) **Πα-
ναγιώτῃ Β. Μπαρζόν** (εὐχαριστῶ
πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις) **Τούλαν**
Ὁρφάνιδου (ἐκαμὲς πολὺ καλὰ
ποὺ μοῦ ξανάγραφες γρήγορα) μὰ
ναί, κάνω κάπου-κάπου καὶ Δια-
γωνισμό μεταφράσεως ἐκ τοῦ Ἀγ-
γλικοῦ· ἐπίσης κι' ἐκ τοῦ Γερμα-
νικοῦ) **Δ. Ν. Βαρλῆ** (σὲ συγχαί-
ρω γιὰ τὸ ἀληθινὰ ὥρατο αὐτὸ
γράμμα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὸ ἐνδιαφερό· δυστυχῶς, εἶναι
ἀργὰ γιὰ νὰ σὰς κάνω φέτος τὴν
ἐμμερὴ χάριν·) ἔχουν προχωρήσει
πιὰ οἱ μεταφράσεις, ἔχουν γί-
νει καὶ ἐκδόσεις γιὰ τὸ ἐρχόμενο· θὰ
τὸ ἔχω ὁμῶς ὅπως ὀφείλει μου γιὰ τὸ
1928· κι' ἐγὼ ἀλλοῦτε πολλὰς
φορὲς σκέφθηκα νὰ ξαναδημοσιεύ-
σω αὐτὸ τὸ ἔργο μου μυστήριον.)
Ὁρσειάδα (καλὰ λοιπὸν τὸ κα-
τάλαβα πὺς ὀφείλεις καὶ σκύλο·
χάιδεψέ μου λιγάκι αὐτὸ τὸν κα-
λὸ Δίνκο· θὰ πῶ στὴ **Δέλια** πό-
σο σοὺ ἄρεσαν οἱ «Νοσταλγίες»
τῆς· ὅσο γιὰ τὸ «Παγκύβιν», στείλε
μου το μὲ τὴ λύση του νὰ τὸ ἰδῶ
καὶ τότε σοὺ λῶ) **Στυλ. Δ. Πα-
ουμίδην** (ἔστειλα· χαιρετίσματα
στὸν ἀδελφὸ σου, τὸν παλὸ μου
φίλο· χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις·
ναί, Π. Πνεύματα μπορεῖς νὰ μοῦ
στείλῃς καὶ πρὶν πάρεξ ψευδώνυ-
μο) **Ἀμλετ** (ναί, μπορεῖς μὴ
χαρὰ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐνέ-
ργειαν καὶ περιμένω) **Πανταχοῦ**
Παρών (ποὺ ἔδωσ' ἐξετάσεις, γλύ-
τωσε, πέτυχε καὶ τώρα εἶναι τρι-
τοετής! ἐγκάρδια συγχαρητήρια
καὶ νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς) **Σκλάβαν**
Βασιλίσσαν (ναί, τὰ ἔλαβα καὶ
τὰ ἔστειλα) **Ταρζάν** (ἔστειλα
«Φάτην» στὴ **Σκλάβαν Βασιλί-
σαν**) **Μόβ Παλιύτσον** (ἔστειλα·)
Μύρτων, Γιούλντ **Ἀνθὴν** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν 31 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω
στὸ ἐρχόμενο.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅσοι ἔλξηε ἡ συνδρομὴ
τῶν, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία
τῆς ἀρεσκείας τῶν πρὸς ἐκ-
λογήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 6 Ἰανουαρίου.)

[Καὶ αἱ σημεριναὶ Ἀσκήσεις
ἐλήφθησαν ἐπίσης ἀπὸ διακρι-
θείσας συλλογὰς τοῦ 223ου Δια-
γωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τάποτε-
λέσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ
προηγούμενον.]

753. Λεξιγριφος

Ἀνάμεσα σὲ πρόθεσιν
Καὶ γράμμα πύει τομὴ
Καὶ μιὰ Ἐπιστήμη γίνεται
Ποῦ... κόβει, στὴ στιγμὴ.
Ἡλιεγέννητη

754. Μεταγραμματισμός
καὶ Στοιχειόγριφος.

Μιάς πόλης τῆς Ἑλλάδος
Ἀλλάξεις τὸ κεφάλι
Καὶ κένταυρος μισοστά σου
Ἀμέσως ξεπροβάλλει·
Μ' αὐτὸν ποὺ βλέπεις τώρα,
Δὲν θὰ τὸν ἀποκτήσης
Ὅλον, παρ' ὅταν μόνον
Τὸν ἀποκεφαλίσῃς.

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

755. Μεταγραμματισμός
Τῆς γραφῆς μικρὸ σημεῖο
Τὸ μεσαῖον γράμμι· ἀλλάζει
Κι' ὁποιοδήποτε βιβλίον
Στὴ στιγμὴ σοὺ παρουσιάζει.
Ἡλιεγενναῖα

756. Τονόγριφος

Μιά πόλη καὶ μιὰ λίμνη,
Ἀπείρακτο ἂν μ' ἀφήνῃς·
Κι' ἐπίρρημα ἀρχαῖο,
Τὸν τόνο μου ἂν κινήσῃς.
Ἀφρισμένο Κύμα

757. Δημῶδες Ἀνιγμὰ

Μιά βαρούλα φορτωμένη
Στὴ σπηλιὰ πάει νὰράξῃ.

Γαλαξίας

758. Δικτυωτὸν

===== Πόλις Ἰνδικὴ
===== Πτηνὸν ὠδικόν
===== Ἐφώδιον τ. μα-
[θητοῦ
===== Ἀρχ. Βασιλίσσα
Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
Ἐλευθέριος Ρουσάκης

759. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Ὅρος τῆς Ἑλλάδος
2 3 4 5 6 = Χημικὸν σῶμα
3 5 4 1 5 6 = Ἐπίρρημα
4 3 4 5 6 = Ἀρχαία πόλις
5 1 4 5 6 = Φάρμακον
6 2 1 4 5 6 = Μικρὸν παιδίον
Ἡλιεγενναῖα

760-764. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραι-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
αἷμα, ἄδης, θάσος, ἀστός, ἀντίς.

Βιολέττα

765. Φωνηεντόγριφος μετὰ Φράσιν

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνή-
εντος, ὅσα ἐδίποτε φορὸς ἐπανα-
λαμβανόμενου μεταξὺ τῶν κάτω-
τέρω συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ
τάξις δύναται νὰλλαγθῇ, σχημα-
τίζονται τρεῖς λέξεις ἀποτελου-
σαι φράσιν:

στφθ - τ - γθ

Γαλαξίας

766. Ἐπιγραφή ἐκ Τριπλῆς
Ἀκροστιχίδος

Τὰ τρία πρῶτα γράμμα-
τα ἐκάστης τῶν ζητούμε-
νων λέξεων νὰ τεθῶν κα-
τὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν
τῶν ἀστερίσκων καὶ θὰ
σχηματισθῇ Ἐπιγραφή τῆς
ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

1, Ἀρχαία βασιλοπαις καὶ μι-
κρὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος· 2, Θυ-
γάτηρ τοῦ Μακαρέως καὶ ἀρχαία
πόλις τῆς Δέσβου· 3, Μυθικὴ
αἵψ· 4, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· 5,
Θεὰ μεγάλῃ· 6, Στενὸς συγγενής.

Γαλαξίας

767. Φωνηεντόλιπον
τν - πρτν - τ - πθμτ - τ - πσν - γφρ
Συρανῶ

768. Γρῖφος

× στὶ Μ × στὶ Μς : Φόρος
Ἐλευθέριος Ρουσάκης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

769. Devinette

Je suis au milieu du monde,
J'ai deux sœurs dans un ton-
[neau,
On me trouve aussi dans l'onle,
Pourtant je ne suis pas dans
[l'eau.

Ἀγνή Ψυχούλα

770. Rébus

ce ce
ce ris ce
Par tile ce chales ce
ce chales ce
ce

Ἡλιεγέννητη

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

527. Μένανδρος (μέν, Ἄνδρος).
— 528. Ρέα-Κορέα. — 529. Ἀρπα-
— 530. Ἀργος-ἀγρός. —
531. Ἡ Μαγνησία, τὸ μαγνησίον.
532.

Ο Σ Ν Η Α Σ
Λ Ε Δ Χ Α Μ Ε
Δ Η Ι Ε Ω Α Ω Ε
Α Ν Ο Ρ Α Ρ Κ Κ
Ν Ν Ν Ν Α

533. ΦΑΩΡΙΝΑ (Δίρα, ὥρα, Ραφί,
Ἴων, Νίνα, ἄφρων). — 534. Ἀγ-
γλος, ἄλλος, ἄλλον, ἄλλην, Ἐλ-
λιν. — 535. (Ἐσο φιλαλήθης.
ΘΗΣ ΘΗΣεύς, ἈΛΗπασάς,
ΑΛΗ ΦΙΛίππος, ΕΞΟδον). —
ΦΙΑ 536. Ἀν γάθρον τὰ χρο-
ΕΞΟ ματα, ἡ ἀρχοντὶ ἀπο-
μένει. — 537. Μικρὸ σίτι, μεγά-
λη ἥσυχ' α. (Μικρὸς πτ, τι μὲ γα,
λι εἰς ηχ, ἰα.) — 538. Aigle-angle.
— 539-543. Par le F: fiel, fer,
fille, feu, fois.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄλλα
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.)
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—734)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ Διαπασσά-
πουλα καὶ Διαπασσάπουλες μὲσον Δια-
πασσεως.

(ΚΕΤ'—735)

Πρίγκιψ Νικολάιεφ, εἶμαι ἡ πρώτη ποὺ
μπορῶ νὰ σὲ ἀποκαλύψω! γιὰ σου!!!
Μέδουσα

(ΚΕΤ'—736)

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ Μηνιαῖον Δια-
γωνισμὸν ἀγρῶν καρπῶν οἰωνοδήποτε,
Βραβεῖα 4 ἐκλεκτὰ διδύκα. Περιμένοντες
στὴν Δ/σιν (ΚΕΤ'—484).

Σκλάβαν Βασιλίσσαν καὶ Φαίδρα

(ΚΕΤ'—737)

Νταρζάν, Πριγκίψ, σὰς περιφρονῶ, ἐ-
πειδὴ δὲν καταδέχομαι νὰ λογιμαγῶ,
ἐγὼ μὲ Δεσποινίς, μὲ μπεμπέδες. Ὁ «Φα-
ραῶν» δὲ φωνάζει ἀντιθέτως, μπεμπέ μου
Νταρζάν.
Μαρίκα Δημητριάδου

(ΚΕΤ'—738)

Ἡ Πριγκίπισσα τῆς Ὀλλανδίας δὲν
πρέπει ν' ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικά μὲσον
Διαπασσεως μὲ τὸν Πρίγκιπα Νικολάιεφ
καὶ τὸν Πρίγκιπα· ὅα εἶναι μεγάλη τῆς
τιμὴ.

(ΚΕΤ'—739)

Ἀγαπημένον μου Κλαίρη, δὲν σοὺ τὸ κα-
θυστερῶ τὸ τετραδιάκι, ἀλλὰ δὲν εἶδα
ἀγγελία σου. Γράψε μου στὴ Δ/σιν (ΚΕΤ'
—484).

Ταρζάν, σὲ ὑπερευχαριστῶ.

Σκλάβαν Βασιλίσσαν

(ΚΕΤ'—740)

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Κοιμῇ σιλουέττῃ. Ἐβένια κατὰρὰ μαλ-
λιά, μάτια γαλινεμένους λίμνες, κερασι-
στὰ στοματὰκι στολίζον ἀρμονικὰ ἐναου-
κλιστικὸ ὄβαλ προσώπακι. Μιλεῖ θαυμάσια
Γαλλικά. Τρέχοντας τὰ δακτυλικάκι της στὸ
πίνακ σὲ κάνουν νὰ νανουρίζῃς γλυκά.
Αὐτὴ εἶναι ἡ Βιολέττα, τὸ ζωντανὸ λου-
λούδι τοῦ Ἀρκακίου.

Τζωκόντα

(ΚΕΤ'—741)

Σκανδαλιάρ, Βαλεντίν, Βιολέττα, Μα-
ρίκα, ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια·
Στὴν γνωστὴ Δ/σιν. — Δούκισσα τῶν Ἀ-
χαρνῶν, Μικρὴ Μελλοχρυσούλα, Κο-
ρη τοῦ Ξεσπαθώματος.

(ΚΕΤ'—742)

Τώρα ἡ σειρά σας, Ἰμωμένη — Τζεδάκη,
Καστανὴ — Λεοντάνη, βρέστε με.
Κορὴ τοῦ Ξεσπαθώματος

(ΚΕΤ'—743)

Μινὸλα, Νάτ-Πίγκερτων, ἀλληγορα-
φοῦμε; Δ/σις: Κορίαν Ἀριάδνην Βου-
σκουδάκη, p. r. Ἀθῆναι.

Κορὴ τοῦ Ξεσπαθώματος

(ΚΕΤ'—744)

Μαρκουσαιάκι, ἀνταλλάσσεις Μ. Μυ-
στικά μὲ μιὰ παλιά σου φίλη; Δ/σις:
Δ. Παπαδόπουλον (Διά Α.) Τέρμα Πατ-
σίον ἐναντὶ Γαλ. Σχολῆς. Ἀνδρεμέδα

(ΚΕΤ'—745)

Ρέδον τῆς Ἑρήμου, μὲ θυμᾶσαι; Πι-
στεύω νὰ ἔλαβες τὸ γράμμα μου.
Ἑλληνόπαις

(ΚΕΤ'—746)

Δὲν-Ζουάν, ἀρετὸν καιρὸν, νομίζω,
δὲν σὲ ξεσκέπαζω—Εὐστράτιον.

Λέλεκας

(ΚΕΤ'—747)

Βασιλίσσα στὴς Παπαρούνες, Σκλά-
βαν Βασιλίσσα, Νανέτα, Γιούλη
Ἀνθὴ, Νάρκισος, Γιούκο Χαμμόγελο,
Νὰ περιμένωμεν ἕνα σας τετραδιάκι; Δ/σις
Ἄννα Κυδωνίως, Ἐρυσσὸς 36, Ἀθῆνας,
διὰ ΦΑΙΔΡΑ καὶ ΑΛΚΥΩΝ

(ΚΕΤ'—748)

Σκανδαλιάρ, Μηλολόνη, Μ. Μυ-
στικά ἐστὶν ἐλάβατε; Ἀρκακίως,
δέχομαι ἐστὶν πρώτη στὴν ἀνω Δ/σιν.
Ἀλκυὼν, περιμένω Μικρὰ σου Μυστικά.

ΦΑΙΔΡΑ

(ΚΕΤ'—749)

Ζήτω! Βιολάντη!!!... συμμεχοῦμε·
Γουλιέλμ Τριλλέ, πὺς πὰν τὰ μέγισ·
— «Φαρλῶ», παρεξηγήθηκες! — Ἡρώς
Ζαλόγγου—Μιχαλοπούλου, Ζιγιομαρ